

Mit jelent kereszténynek lenni?

Tartalom

- 1 Bevezető gondolatok
- 2 A mai helyzet
- 3 Mit jelentenek Jézus megtérésre hívó szavai?
- 4 „Kövess engem!” – A követés komolyságáról
 - 4.1 Önmegtagadás
 - 4.2 Kereszthordozás
- 5 A megtérés gyümölcse: a szent élet
- 6 Jézus szeretete mint példa minden keresztény számára
- 7 Egy keresztény szereti az igazságot

⚓ 1 Bevezető gondolatok

Jézus két útról beszélt: egy keskeny útról, amely Istenhez vezet, és amelyen kevesen járnak, és egy széles útról, ami a veszedelemre visz. [1] Tudatában volt annak, hogy a legtöbb ember nem lesz kész őt követni, és életében azt a helyet adni Istennek, ami Őt megilleti. Sajnos manapság igen nagy azoknak a vallásos, látszatra keresztény „alternatív utaknak” a kínálata, amelyek Jézus útjától merőben eltérnek. Ez még olyan embereket is komolyan összezavarhat, akik őszintén keresik Istent. Ez az egyik oka annak, hogy megfogalmazzuk ezt az írásunkat. A Biblia alapján szeretnénk segíteni annak megértésében, hogy mit jelentenek Jézus követésre hívó szavai, még ha itt csak a leglényegesebb dolgokra szorítkozhatunk is. Ha hívó ember vagy, legyen ez az írás buzdítás arra, hogy életedet a bibliai igék és gondolatok fényében megvizsgáld. Természetesen szeretnénk, ha olyan embereknek is segítene, akik még nem hisznek, hogy ők is megtalálják a Bibliából megismerhető utat Istenhez.

Mindenkit arra hívunk, hogy ismerjen meg bennünket, együtt kövessük Jézust és osszuk meg egymással azokat az örömeket és kihívásokat, amelyek ehhez az úthoz tartoznak.

⚓ 2 A mai helyzet

Jelenleg hivatalosan a világ népességének mintegy harmada nevezi magát kereszténynek. Sokan közülük azonban nem keresztényként élnek. A nem keresztényekben ez gyakran ellenszenvet vált ki a kereszténységgel szemben, mivel az esetek többségében nem látnak semmilyen, illetve semmilyen lényeges különbséget a saját életük és a „hagyományos keresztények” élete között.

Jézus maga beszélt arról, hogy sokaknak, akik őt uruknak nevezik, nagy csalódásban lesz részük. Nem állhatnak majd meg Jézus előtt, noha azt hitték magukról, hogy keresztények. Erről például a Máté 7:21–23-ban olvashatunk:

Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: URam, URam, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát. Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben úztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem

nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!

Ezek a szavak óva intenek a vallásos önbecsapástól. Sokan lesznek, akik úgy vélik, nagy dolgokat tettek Jézus nevében és így biztosan hozzá tartoznak. Jézus viszont el fogja őket utasítani, mert ugyan Úrnak nevezték őt, mégsem éltek a szavai szerint.

⚓ 3 Mit jelentenek Jézus megtérésre hívó szavai?

Azok az emberek, akikhez Jézus beszélt, mindannyian „vallásosak” voltak. Hittek Istenben, és alapvetően tudták, hogy felelősek Isten előtt azért, ahogyan élnek. Ennek ellenére Jézus megtérésre hívta őket. Látta a problémákat az életükben, és szóvá tette azokat: közömbösségüket, csak szájjal gyakorolt istentiszteletüket, öngazultságukat, önfejűségüket és istenfélelmük hiányát. Tudta, hogy el fognak veszni, ha nem térnek meg, ha nem akarják bűneiket belátni és megbánni azokat.

Ma is sok vallásos ember van, akiknek látható az életében, hogy szinte teljesen közömbös számukra, mi Isten akarata. Amit Jézus Ézsaiás könyvéből kortársai számára idézett, az ma is ugyanolyan időszerű:

Képmutatók, találóan prófétált rólatok Ézsaiás: Ez a nép csak ajkával tisztel engem, a szíve azonban távol van tőlem. *(Máté 15:7-8)*

Isten látja, hogy mi van az ember szívében. Nem téveszthetjük meg Őt vallásos cselekedetekkel, és fontos, hogy magunkat se csapjuk be. A Teremtőnk iránti egyedüli helyes hozzáállás csak az lehet, hogy az első helyet adjuk Neki a szívünkben. Ez azt jelenti, döntést kell hoznunk abban, hogy mindent Neki rendelünk alá – ahogyan ez kifejezésre jut a Jézus által legnagyobbak és legfontosabbak tartott parancsolatban.

Ekkor odament az írástudók közül egy, aki hallotta őket vitázni, és mivel tudta, hogy Jézus jól megfelelt nekik, megkérdezte tőle: „Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül?” Jézus így válaszolt: „A legfőbb ez: Halljad, Izráel, az Úr, a mi Istenünk, egy Úr, és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.” Az írástudó ezt mondta neki: „Jól van, Mester, helyesen mondtad, hogy egy Isten van, és rajta kívül nincsen más; és ha szeretjük őt teljes szívünkkel, teljes elménkkel és teljes erőnkkel, és ha szeretjük felebarátunkat, mint magunkat, sokkal több az minden égő és véres áldozatnál.” *(Márk 12:28-33)*

Isten tökéletes szeretetét ajándékozza nekünk. A Vele való szeretetkapcsolat azt jelenti, hogy mi is minden erőnkkel és teljes szívünkkel szeretni akarjuk Őt, mint ahogyan egy gyermek szereti az édesapját. A gyermek nem hagyja figyelmen kívül apja akaratát, hanem bízik benne és engedelmeskedik neki.

A tékozló fiú példázata [2] szemléletesen leírja, mit jelent a megtérés. A tékozló fiú a saját útját akarta járni, az apai háztól távol, világi szórakozásban és bűnökben akarta megtalálni a boldogságát. Nem érdekelt, hogy apja mit gondol erről. Amikor aztán belátta, hogy élete zsákutcába futott, akkor megalázkodott, és összetört szívvel visszatért apjához. Nagyon bánta, hogy ennyire megvetette apja szeretetét. Tudta, hogy semmit sem tehet jóvá. Az egyetlen lehetősége az volt, hogy beismeri vétkét, és bízva apja jóságában és irgalmában bocsánatot kér tőle. Megtérésének valódisága abban is megmutatkozott, hogy attól kezdve engedelmesen apját akarta szolgálni. Apja pedig megölelte őt, gyűrűt húzott ujjára, sarut adott lábára, és ünnepséget rendezett anélkül, hogy bármilyen szemrehányással illette volna fiát. Bűnét megbocsátotta, kapcsolatuk helyreállt. Ezzel a tékozló fiú élete teljesen új kezdetet vett, ahogyan ezt az apa a példázatban kifejezi:

[...] mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek. *(Lukács 15:24)*

Jézus ezzel a példázattal azt akarta mutatni, hogy aki bűneit őszintén megbánja, azt Isten gyermekévé fogadja és minden bűnét megbocsátja. Ezzel reménységet akart adni a világban élő minden „tékozló fiúnak”, hogy szabad az út az atyai ház felé. Sőt, a szerető atya figyeli az utat és kifejezetten várja, hogy „elveszett” fia mikor tér vissza hozzá. Aki engedi, hogy ez a szeretet megérintse, annak olyan öröm lesz a megtérés, mint amilyen a tékozló fiú öröme volt, aki hazatérhetett. Jézus alábbi szavai is ezt az örömet írják le:

Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, örömeiben elmegy, eladja mindenét, amiye van, és megveszi azt a szántóföldet. Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres. Amikor egy nagyértékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét, amiye van, és megvásárolja azt. *(Máté 13:44-46)*

Aki megérti, milyen kincs az, hogy Isten szeret minket és valódi életet akar nekünk ajándékozni, az kész lesz minden mást „eladni” ezért. Aki ezt nem akarja, mert egyéb dolgok annyira „értékesek” számára, hogy Istenért sem kész lemondani róluk, az az örökkévalóságban nem lesz Vele. Ezt mutatja a gazdag ifjú Jézussal való találkozása is:

Amikor útnak indult, odafutott hozzá egy ember, és térdre borulva előtte, azt kérdezte tőle: „Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet? Jézus így szólt hozzá: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó az egy Istenen kívül. Tudod a parancsolatokat: Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, ne károsíts meg senkit, tiszteld apádat és anyádat. Az pedig ezt mondta neki: „Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva. Jézus miután rátekintett, megkedvelte, és ezt mondta neki: „Egy valami hiányzik még belőled: menj, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem. A válasz miatt elborult az ember arca, és szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt. *(Márk 10:17-22)*

Ez az ember Istenhez szeretett volna jutni, és több dolgot tett is ezért. Azonban ragaszkodott a vagyonához. Nem volt kész mindent feladni Jézus követéséért. Jézus viszont nem engedett ebből az elvárásból. Nem futott utána, hogy kompromisszumos megoldást ajánljon fel neki. Nem fér össze az Istent megillető szeretettel és tisztelettel, hogy valamit visszatartsunk Tőle. Ezzel Jézus nekünk is megmutatta, hogy nem lehetünk keresztények anélkül a **feltétlen készség nélkül**, hogy magunkat és mindenünket, amink csak

van, Istennek átadjuk. A következő részben részletesebben lesz erről szó.

4 „Kövess engem!” - A követés komolyságáról

Jézus alábbi szavait azután mondta, hogy először beszélt szenvedéseiről. Ezek a szavak igen világossá teszik követésének komolyságát, vagyis azt, mit jelent a keresztény élet.

Azután így szólt mindnyájukhoz: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megmenti azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti vagy romlásba viszi? Mert aki szégyell engem és az én beszédeimet, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön a maga, az Atya és a szent angyalok dicsőségében. (Lukács 9:23-26)

Noha ezek a szavak annyira világosak, manapság alig van valaki, aki komolyan veszi őket. Azok közül, akik magukat keresztényeknek nevezik, csak igen kevesen gondolkoznak el valóban róluk. Aki viszont keresztény akar lenni, annak fel kell tennie a kérdést, hogy mit jelent az életére nézve, a mindennapi életben az önmegtagadás, a kereszt felvétele, az élet elvesztése, valamint mit jelent Jézust és az ő beszédeit szégyellni. Hiszen Jézus ezeket a szavakat mindnyájukhoz intézte, nem csak néhány tanítványához, akik különösen komolyan akarták venni az ő követését.

⚓ 4.1 Önmegtagadás

Ha valóban Jézus nyomdokaiba akarunk lépni, akkor tisztában kell lennünk azzal, hogy ehhez az úthoz teljes elszántságra van szükség. Nem járhatunk rajta, ha ragaszkodunk a saját terveinkhez, kívánságainkhoz és céljainkhoz, hiszen konfliktusba kerülnénk önmagunkkal: saját akarataink és Isten akarata között ide-oda ingadoznánk, és ez elvenné minden erőnket, amire a cselekvéshez szükségünk lenne. Az önmegtagadás azt jelenti, hogy tetteinket nem saját magunk határozzuk meg, hanem életünk irányítását teljesen Istennek adjuk át. Csak Isten az, akinek mindenre van rálátása, és Ő tudja a legjobban, hogy mi a jó nekünk és másoknak. Ezért Benne jobban bízhatunk, mint saját magunkban. Aki nem kész arra, hogy saját elképzeléseit alárendelje Istennek, az nem tapasztalhatja meg az Ő vezetését, és nem szolgálhat Neki.

⚓ 4.2 Kereszthordozás

Bizonyára nem véletlen az, hogy Jézus a fent idézett szavait akkor mondta, amikor megjövendölte szenvedéseit. [3] Hiszen mi sem járhatunk ezen az úton, ha nem vagyunk készek arra, hogy szenvedjünk. Erre utal a kereszt. A kereszt világossá teszi, hogy Jézus olyan mértékben állt szembe a világgal, hogy a világ nem akarta őt megtérni. Keresztényként mi is tapasztalni fogjuk ezt a konfliktust. Nekünk is számolnunk kell elutasítással vagy rágalmozásokkal, amikor Isten ígéjéről beszélve az emberek szembesülnek bűnösségükkel. Elveszíthetjük „nagyrebecsülésüket” is, mert olyan dolgokat mondunk nekik, amelyek számukra kellemetlenek, amelyek miatt vétkeseknek érezhetik magukat. Jézus nemcsak azt mondja, hogy hordozzuk el ezeket, hanem azt is, hogy örüljünk, ha ilyenek történnek velünk.

Boldogok vagytok, amikor gyűlölnék titeket az emberek, és amikor kiközösítenek, gyaláznak benneteket, és kitörlik neveteket mint gonosz nevet, az Emberfiáért. Örüljetek azon a napon, és ujjongjatek! Íme, nagy a ti jutalmatok a mennyben, mert ugyanezt tették atyáik a prófétákkal. (Lukács 6:22-23)

Sokan, akik magukat kereszténynek nevezik, nem készek arra, hogy Jézus szavait és elvárásait mások előtt

képviseljék. Szégyellik magukat, mert nem felelnek meg a korszellemnek, amelytől idegen az, hogy valaki egy objektív igazságban higgyen, és Jézusban lássa azt, aki ezt az igazságot nekünk, embereknek elhozta. Nem akarnak elmaradottnak vagy intoleránsnak látszani. Ez azonban nem más, mint Jézus elárulása ahelyett, hogy az ő oldalán állnának. Ezért Jézus sem fog ezeknek az embereknek az oldalára állni, amikor majd Isten előtt egyszer számot kell adniuk az életükről.

Mindezek a gondolatok világosan láthatók Jézus szavaiban a Lukács 9:57-62-ben.

Amikor mentek az úton, valaki ezt mondta neki: „Követlek, akárhova mégy. Jézus azonban így felelt: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania. Egy másikhoz pedig így szólt: „Kövess engem!” De ő ezt kérte: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat.” Jézus így válaszolt neki: „Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát!” Egy másik is ezt mondta: „Követlek, Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek házam népétől.” Jézus pedig így felelt: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.”

„A rókáknak barlangjuk van és az égi madaraknak fészük...” – Jézus követése nem könnyű, hiszen lemondásokkal jár együtt, amelyekre fel kell készülnünk. Jézus nem azt akarja mondani, hogy keresztényként ne legyen lakásunk, de ahogy ő nem rendezkedett be itt a földön kényelmes életre, úgy nekünk is abban a tudatban kell élnünk, hogy valódi hazánk a mennyben van. Ez kell, hogy késszé tegyen minket arra, hogy itt és most mindent elveszítsünk, ami úgy tűnik, hogy a miénk, és idegenek legyünk ezen a világon.

„Temessék el a halottak a halottaikat...” – Jézus itt nem általában akarja megtiltani a tanítványainak, hogy temetésről gondoskodjanak. Láttá, hogy ez az ember az Isten országáért való munkálkodást földi kötelezettségek után akarta állítani, ezért igen szélsőséges szavakkal fejezte ki, hogy minek van elsőbbsége. Keresztényként segíteni tudunk az embereknek abban, hogy megtalálják az örök életet. Tudatában kell lennünk annak, hogy ez a legfontosabb feladatunk. A „halottak”, akiknek a halottaikat el kell temetniük, olyan emberek, akik nem engedik, hogy Isten az életre hívja őket. Tehát szellemileg halottak, és így senkinek sem tudnak Isten akarata szerint segíteni.

„Aki az eke szarvára teszi a kezét...” – Jézus válasza mutatja, hogy itt nem egyszerűen arról volt szó, hogy az illető szeretett volna elköszönni. Jézus ennél az embernél az elszántság hiányát látta amögött a vágy mögött, hogy elbúcsúzzon. Aki azonban keseregve és félszívvvel hagyja hátra régi életét, az nem lesz képes arra, hogy a Jézus követésével járó kihívásokat felvállalja.

✠ 5 A megtérés gyümölcse: a szent élet

Ha valaki megbánja bűneit és keresztényként akar élni, a tékozló fiúhoz hasonlóan fel fogja adni azokat a dolgokat, amelyekről megértette, hogy bűnös dolgok, még akkor is, ha az önmegtagadásba kerül. Sokan, akik magukat kereszténynek nevezik, nem harcolnak komolyan a vétkeik ellen. Mivel nem akarnak feladni bizonyos bűnöket, önmagukat becsapva túllépnek azokon. Nem is akarják bűnöknek látni őket csupán gyengeségnek vagy függőségnek nevezik azokat. Vagy pedig úgy gondolják, Isten olyan irgalmas, hogy úgymint mindent megbocsát, hiszen tudja, milyen gyarlók és tökéletlenek vagyunk.

Fontos leleplezni az ilyen gondolatokat, és felismerni, hogy ezek kifogások.[4] Jézus azt mondja, hogy aki hisz, annak minden lehetséges. Ha teljesen Istenre bízunk magunkat, megtapasztalhatjuk segítségét. Ő nem hagy minket egyedül kísértéseinkben és gyengeségünkben. Isten kegyelmét nemcsak abban tapasztaljuk meg, hogy Ő megbocsátja bűneinket, hanem abban is, hogy tanít minket Neki tetsző életet élnünk ebben a

világban. Erről ír Pál a Titusz levél 2:11-14-ben:

Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonzságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.

Ha életünket valóban teljesen Isten rendelkezésére akarjuk bocsátani, és fel akarjuk adni bűneinket, akkor Isten az erőt is megadja ehhez. Életünk csak így lehet Istennek tetsző áldozat. Az igazi istentisztelet az, ha a mindennapi életünkben szolgálunk és engedelmeskedünk Neki.

Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes. *(Róma levél 12:1-2)*

Vannak világos igék az Újszövetségben, amelyek a keresztények szent életéről szólnak. Isten iránti szeretetünkből fakad az, hogy az Ő akarátát akarjuk tenni, és Isten irántunk való szeretetéből fakad az, hogy Ő képessé tesz minket erre. Aki Jézussal él, annak az életében megterem ez a gyümölcs.

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek. *(János 15:5.8)*

Keresztényként nem vagyunk többé a bűn rabszolgái, hanem Istent szolgáljuk.

Nem tudjátok, hogy ha valakinek átadjátok magatokat szolgálai engedelmességre, akkor engedelmességre kötelezett szolgálai vagytok annak, mégpedig vagy a bűn szolgálai a halálra, vagy az engedelmesség szolgálai az igazságra? De hála az Istennek, hogy csak voltatok a bűn szolgálai, de szívetek szerint engedelmeskedtetek annak a tanításnak, amelynek követésére adattatok! Miután tehát megszabadultatok a bűntől, az igazság szolgálivá lettetek. *(Róma levél 6:16-18)*

Bővebben olvashatsz erről weboldalunkon, a [Megszentelődés](#) című írásunkban.

⚓ 6 Jézus szeretete mint példa minden keresztény számára

Jézus egész életét a szeretet határozta meg. Szeretetből hagyta el a mennyei dicsőséget. Emberré lethogy felismerjük, mennyire szeret bennünket Isten. Békességet és a Vele való megbékélés örömét akarjanekünk ajándékozni. Szeretetből nem kereste soha a maga hasznát, soha nem az határozta meg a tetteit hogy számára mi kellemes, és sosem választotta a könnyebbet az igaz út helyett. Szeretetből mondtamindig az igazságot, és azért harcolt, hogy az emberek megtanulják úgy látni magukat, ahogyan Isten látja őket, ahelyett, hogy elveszenek az önbecsapásban. A szenvedést és még a kereszthalált is vállalta azért hogy szeretetével és alázatával megszegyenítse az embereket felfuvalkodottságukban.

Jézus világos példát mutatott nekünk életodaadásával. Szeretetében és mások szolgálatában nem szabott magának határokat. Tanítványainak – és ezzel mindenkinek, aki keresztény akar lenni – azt a parancsolatot adta, hogy szeressenek ők is úgy, mint ő.

Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást. *(János 13:34-35)*

Kereszténynek lenni tehát nem azt jelenti, hogy általános erkölcsi értékeket követünk, alkalmanként eljárunk „keresztény” rendezvényekre, és egyébként éljük a magunk életét. Az első keresztények is megértették ezt, ahogyan az 1 János levél 3:14-18-ban olvashatjuk:

Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket: aki nem szereti a testvérét, az a halálban van. Aki gyűlöli a testvérét, az embergyilkos; azt pedig tudjátok, hogy az embergyilkosnak nincs örök élete. Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért. Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szüksége szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete? Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvvel, hanem cselekedettel és valóságosan.

Tartozunk tehát azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért, és szeressük őket cselekedettel és valóságosan. Mit jelent ez számunkra? A szeretet egyik természetes kifejeződése a közösség utáni vágy. A keresztény közösség azt jelenti, hogy a hívők együtt vannak azzal a céllal, hogy Istent mélyebben megismerjék, Őt dicsérjék, szolgálják, illetve hogy akaratát megértsék és tegyék. Ezáltal a Jézus követéséhez szükséges önmegtagadás gyakorlativá válik: Szabadidőnk továbbra is a sportklubban, számítógépes játékokkal vagy regényolvasással akarjuk-e tölteni? A karrierünket akarjuk-e építeni túlórákat vállalva, hogy aztán megvásárolhassuk álmaink lakását? Vagy készek vagyunk-e arra, hogy megváltoztassuk életünket, feladjuk kedvenc időtöltésünket és karrierünket, megfelelő helyre tegyük a munkát és egyéb tennivalóinkat, hogy így legyen időnk hívő testvéreink számára? Van-e vágyunk arra, hogy részt vegyünk életükben, és engedjük-e, hogy ők is részt vegyenek a miénkben? Akarjuk-e támogatni egymást kölcsönösen a szent életért folytatott harcban? Készek vagyunk-e nyílt és őszinte kapcsolatokat építeni, amelyekben beismerhetjük egymás előtt a gyengeségeinket és a bűneinket is bevallhatjuk? Akarunk-e időt szánni arra, hogy napról napra mélyebben megértsük Istent és a Bibliát?

Ahogyan Jézus egész életét az emberek üdvösségéért szánta oda, úgy egy kereszténynek is ez az életcélja. Nincs semmi fontosabb, mint másoknak szolgálni, hogy ne csak megtalálják Istent, hanem meg is maradjanak Őbenne. Hiszen nem magától értetődő dolog az, hogy aki egyszer elindult a keskeny úton, az célba is fog érni. Szentség nélkül senki sem fogja meglátni Istent (Zsidókhhoz írt levél 12:14), és a Szentírás arra hív minket, hogy nap mint nap támogassuk egymást a megszentelődésért való harcban.

Ezért tehát a lankadt kezeket és a megroskadt térdeket erősítsétek meg, és egyenes ösvényen járjatok, hogy a sánta meg ne botoljon, hanem inkább meggyógyuljon. Törekedjétek mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat. *(Zsidó levél 12:12-14)*

Csak akkor nyerhetjük el az örök életet, ha engedelmisségünkben mindhalálíg hűek maradunk.

Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni. Íme, az ördög börtönbe fog vetni közületek némelyeket, hogy próbát álljatok ki, és nyomorúságotok lesz tíz napig. Légy hű mindhalálíg, és neked adom az élet koronáját. *(Jelenések 2:10)*

Az **első keresztények élete** című írásunkban részletesen írunk arról, hogyan nyilvánult meg egymás iránti szeretetük a mindennapi életben.

⚓ 7 Egy keresztény szereti az igazságot

Az emberek sokféleképpen próbálják megválaszolni az élet és a hit fontos kérdéseit. A helyes választ, az igazságot azonban Istennél találjuk meg. Ő kinyilatkoztatja magát nekünk: többek között a teremtett világ, lelkiismeretünkön, és legvilágosabban az Ó- és Újszövetségen keresztül.

Így szólt akkor Jézus azokhoz a zsidókhoz, akik hittek benne: „Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket. *(János 8:31-32)*

Az igazság megismerése, Isten és az Ő ígéjének helyes megértése nagyon fontos az Istennel való élethez. Ha nem engedjük, hogy Istenről való gondolkodásunkat a Szentírás tanítása határozza meg, akkor egy olyan Istenről alkotott saját elképzelésben hiszünk, ami valójában a vágyainkon alapul. Az élő Istennel azonban így nem lehet kapcsolatunk.

Keresztény az, aki szereti az igazságot, meg akarja érteni Istent és az Ő akaratát; szeretné, hogy a Biblia szavai formálják, és kiigazítsanak minden helytelen gondolkodást, leleplezzenek minden önbecsapást az életében. Ahogyan Péter, úgy Jézus minden más tanítványa is vallja, hogy Jézus tanítása az út az örök életre.

Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.” *(János 6:68-69)*

Ha ma vallásos emberekkel a Bibliáról beszélgetünk, gyakran azt tapasztaljuk, hogy nem biblikus érvekkel próbálják meg kimagyarázni és elutasítani azt, ami gondolkodásuk és életük megváltoztatására hívja fel őket. Egy keresztény azonban alárendeli magát Isten ígéjének. Különben semmibe venné Jézust, aki maga az igazság, és azért jött, hogy számunkra kinyilatkoztassa az Igazságot.

Az Újszövetség hangsúlyozza, hogy ragaszkodjunk Jézus és az apostolok tanításához. Mivel a tévtanítások helytelen élethez vezetnek, üdvösségünk attól is függ, hogy követni akarjuk-e a bibliai tanítást vagy nem. Timóteusnak, akinek a helyes tanítás továbbadásában nagy felelőssége volt, ezt írja Pál:

Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat is, hallgatódait is. *(1 Timóteus levél 4:16)*

A helyes tanításhoz való ragaszkodás azt is jelenti, hogy távol tartjuk magunkat minden rossz befolyástól. A keresztényeknek felelősségük, hogy megvizsgálják azt, amit mások tanítanak, és kerüljék a közösségvállalást azokkal, akik nem ragaszkodnak Jézus tanításához.

Vigyázzatok magatokra, hogy ne veszítsétek el, amit elértünk munkánkkal, hanem teljes jutalmat kapjatok. Aki túllép ezen, és nem marad meg a Krisztus tanításában, abban nincs benne Isten; aki megmarad a tanításban, abban benne van az Atya is, meg a Fiú is. Ha valaki hozzátok érkezik, és nem ezt a tanítást viszi, ne fogadjátok be a házatokba, és ne köszöntsetek, mert aki köszönti, közösséget vállal annak gonosz cselekedeteivel.
(2 János levél 8–11)

Ezzel kapcsolatban is van egy részletes írás weboldalunkon: [A tévtanítások veszélyeiről](#).

Összefoglalóan: Az keresztény, aki Isten szeretetére azzal válaszol, hogy szeretni akarja Őt teljes szívéből és minden erejéből. Aki megtért régi, bűnös életéből, és teljesen Istennek adja át magát. Aki harcol a szent életért, Isten iránti engedelmességért, és azért, hogy az Ő igéjének alárendelje magát. Szereti az igazságot, Jézus tanítását mélyen meg akarja érteni és ahhoz ragaszkodni akar. Az életét arra szánja, hogy testvéreit szeresse, és erősítse őket az úton, amelyen együtt járnak. Beszél Jézusról azoknak, akik nem hisznek vagy tévutakon járnak, hogy ők is megtalálják az igaz Istent. Isten országának dolgai vannak életében a legelső helyen.

Kapcsolódó írások

- [A megtérésről](#)
- [Megszentelődés](#)
- [Az első keresztények élete](#)
- [Az Újszövetség egyháza](#)

Ha vannak gondolataid vagy kérdéseid az írásunkkal kapcsolatban, örülünk, ha megírod nekünk e-mailben!

Elérhetőséged*:

Üzenet*:

E-mail elküldése

Végjegyzet

1. Máté 7:13–14
2. Lukács 15:11kk
3. Lukács 9:20–22
4. Márk 9:23

E dokumentum változatlan és teljes formában történő sokszorosítása magánhasználatra megengedett.

Minden más jellegű felhasználás, illetve a kiadás bármely formája csak írásos beleegyezésünkkel lehetséges.

Ha másként nem jelöljük, a weboldalunkon található írásainkban közölt bibliai részeket az 1975. évi Újfordítású Biblia javított kiadásából (Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 1990), valamint a Revideált új fordításból (RÚF 2014. Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2014) idézzük.